

мжно! — казала бабата и въздъхнала. Въ тоя мигъ вѣтрѣтъ блъсналъ прозореца. Една снѣ-

жинка прилетѣла въ стаята и паднала предъ огнището. И станало чудо. Щомъ се стопила, снѣжинката се превърнала на хубаво момиченце, съ бѣло като снѣгъ лице. То се усмихнало на Капка и казало: „Мила сестричке, ето ме и мене. Сега ще си играемъ и нѣма да ни бжде мжно.“

Зарадвали се много дѣдото, бабата и Капка. Нарекли момиченцето Снѣжинка, защото станало отъ снѣжинка. И заживѣли щастливо четирмата. Капка и Снѣжинка били много послушни. Бабата и дѣдото не можели да имъ се нарадватъ и да ги нахвалятъ предъ хората. Така се минала зимата. Настъпила пролѣтъта. Започнали да духатъ топли вѣтрове.

Снѣговетъ отъ околнитъ хълмове захванали да се топятъ. Вѣтроветъ шушнѣли покрай прозорцитъ и сякашъ думали: „Ела при насъ, мила Снѣжинке, ела си пакъ при насъ, сестрице!“

Презъ една топла нощъ вѣтрѣтъ блъсналъ прозореца и духналъ въ стаята. Снѣжинка се стопила и отлетѣла презъ прозореца навънъ. Станало много мжно на бабата, дѣдото и на Капка. Заживѣли тѣ оттогава сами безъ Снѣжинка.

Снѣговетъ отъ околнитъ хълмове се стопили. Настанали топли дни. Слънцето започнало да грѣе по-силно. Дѣдото и бабата не пускали никжде Капка, защото се страхували да не отнесе и нея вѣтрѣтъ, както Снѣжинка. Но единъ день тѣ забравили прозореца отворенъ. И когато топлото мартенско слънце се показало иззадъ куминя на съседната къща — огрѣло въ стаята, кждето била Капка. Капка — сякашъ нѣкой я духналъ — отлетѣла като пара по златнитъ слънчеви лъчи. Дѣдото и бабата само чули, какъ тя пѣла като отлитала къмъ слънцето и какъ имъ викала: „Сбогомъ, дѣдо и бабо, азъ пакъ ще се върна!“